

Sygn. akt V KK 379/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **P. P.** ,
ukaranego za czyny z art. 95 k.w. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 14 stycznia 2020 r.,
kasacji wniesionej na korzyść ukaranego przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. , Zamiejscowy VI Wydział Karny
w S. z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt VI W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i w części dotyczącej czynów
opisanych w punktach II i III części wstępnej wyroku umarza
postępowanie na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z 104 §
1 pkt 7 k.p.s.w., zaś w pozostałej części przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś., Zamiejscowy
VI Wydział Karny w S..**

UZASADNIENIE

P. P. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 30 lipca 2017 r. około godz. 02:50 w K. na ulicy Z., kierował samochodem marki M. nr rej. (...), nie posiadając do tego wymaganych uprawnień, tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w.;
2. w tym samym czasie i miejscu, kierował samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego oraz dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, tj. o czyn z art. 95 k.w.;
3. w tym samym czasie i miejscu, kierując samochodem marki M. nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h w obszarze zabudowanym, jadąc z prędkością 88 km/h. tj. o czyn z art. 92a k.w.

Sąd Rejonowy w Ś. , Zamiejscowy VI Wydział Karny w S. wyrokiem nakazowym z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI W (...) uznał oskarżonego P. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt I, II i III, stanowiących wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., art. 95 k.w. i art. 92a k.w., za które wymierzył mu karę 600 zł (k. 26).

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 4 stycznia 2018 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł Prokurator Generalny, w części dotyczącej czynów opisanych w punktach II i III części wstępnej wyroku, na korzyść ukaranego P. P. , zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., polegające na skazaniu obwinionego P. P. przez Sąd Rejonowy w Ś. Zamiejscowy VI Wydział Karny w S. prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 12 grudnia 2017 r. sygn. akt VI W (...), za czyny polegające na tym, że:

- w dniu 30 lipca 2017 r. w K. kierował samochodem marki M. nr rej. (...) nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego oraz dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, tj. o czyn z art. 95 k.w.

- w dniu 30 lipca 2017 r. w K. kierując samochodem marki M. nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h w obszarze zabudowanym, jadąc z prędkością 88 km/h, tj. o czyn z art. 92a k.w., mimo że obwiniony za popełnienie tych samych czynów został prawomocnie skazany prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 18

października 2017 r., zapadłym w sprawie o sygn. VI W (...), co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.”.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w., toteż należało uwzględnić ją w całości na posiedzeniu.

Analiza akt spraw o sygnaturach VI W (...) i VI W (...) Sądu Rejonowego w Ś. , Zamiejscowego VI Wydziału Karnego w S. nie pozostawia wątpliwości, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z rażącą obrazą przepisu prawa procesowego, wskazaną w zarzucie kasacji.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 18 października 2017 r., sygn. VI W (...), obwiniony P. P. został uznany za winnego tego, że w dniu 30 lipca 2017 r. około godz. 12:00 w miejscowości K. na ulicy Z., kierował samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego oraz dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, tj. o czyn z art. 95 k.w. (pkt I wyroku) oraz tego, że w tym samym czasie i miejscu, kierując samochodem marki M. nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h w obszarze zabudowanym, jadąc z prędkością 88 km/h, tj. o czyn z art. 92a k.w. (pkt II wyroku). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 listopada 2017 r. (k. 17 akt VI W (...)).

Analiza akt obydwu postępowań wskazuje jasno, że przeciwko P. P. równolegle prowadzono dwa postępowania obejmujące te same wykroczenia, które miały polegać na kierowaniu samochodem przez P. P. „nie mającego przy sobie wymaganych dokumentów” (art. 95 k.w.) oraz przekroczeniu dopuszczalnej prędkość w obszarze zabudowanym (art. 92a k.w.). Zauważyć należy, że podstawą złożenia wniosków o ukaranie w opisanych powyżej sprawach było tożsame zdarzenie faktyczne mające miejsce w dniu 30 lipca 2017 r. w miejscowości K. na ul. Z., na co wskazuje materiał dowodowy będący podstawą przypisania

wykroczeń z art. 95 k.w. i art. 92a k.w. np. notatka urzędowa (k. 3 akt VI W (...) - k. 4 akt VI W (...)) tożsama dla tych postępowań i załączona do akt spraw.

Z zestawienia treści orzeczeń wydanych w sprawach VI W (...) i VI W (...) Sądu Rejonowego w Ś. wynika zatem, że wyrokiem nakazowym z dnia 12 grudnia 2017 r., ukarano obwinionego za czyny wyczerpujące dyspozycje art. 95 k.w. i art. 92a k.w., które były wcześniej przedmiotem zakończonego prawomocnie postępowania. Efektem takiego procedowania Sądu Rejonowego jest to, że w obrocie prawnym funkcjonują niezależnie od siebie dwa prawomocne wyroki dotyczące dwóch takich samych czynów, tej samej osoby, która poniosła podwójną odpowiedzialność karną za te same wykroczenia.

Stanowi to naruszenie przepisu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., który zakazuje wszczynania postępowania, a wszczęte nakazuje umorzyć, gdy postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone.

Uchybienie to ma charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w., której stwierdzenie powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania w odniesieniu do dwóch przypisanych obwinionemu czynów (art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.).

Jednocześnie należy zauważyć, że w zaskarżonym wyroku przypisano obwinionemu trzy wykroczenia, przy czym orzeczono za nie jedną karę na podstawie art. 9 § 2 k.w. Wobec tego, że przesłanka umorzenia z powodu powagi rzeczy osądzonej nie zaistniała w odniesieniu do jednego z prawomocnie przypisanych obwinionemu wykroczeń (z punktu I części wstępnej zaskarżonego wyroku), wyrok należało uchylić w całości, umarzając postępowanie co do czynów wskazanych w punktach II i III jego części wstępnej, zaś w pozostałym zakresie przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (w zakresie czynu z punktu I części wstępnej wyroku).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.